

EL MEU RACÓ PREFERIT DE BELL-LLOC:

LLUM I AIGUA

No vaig néixer a Bell-lloc, hi vaig arribar per amor, tenia vint-i-tres anys i em va costar estimar-lo. Era i em sentia migrant. Arribava d'un altre poble, més petit encara, on hi havia la mateixa boira, el mateix sol que cremava i el mateix fred que m'enduria. Vaig néixer en un poble petit, hereu d'un país de somnis, on l'aigua hi cantava confiada i el sol n'encenia la sang. I la primavera era lluminosa, especial, ho despertava tot. Dins de la placidesa dels records, hi destaquen les ribes d'ametllers, d'oliveres, de cirerers on hi menjàvem ametllons, cireres, mores. Tot era de tots i el món era tan obert, net, especial... Arribaven les orenetes, missatgeres de pau, de somnis, de sol. S'obrien els marges, florien els camins, l'aigua brollava, la gent era desperta, el carrer era meu. La meva infància, pares, avis, germans, amics... El meu carrer, la meva plaça, la meva escola... I la casa... Una casa sempre oberta a tothom. Durant el dia no hi havia pany ni clau. Érem set germans. Jo la tercera. Vàrem aprendre molt aviat a ser responsables: a ser persones, obertes, divertides, despertes, cercadores de somnis... Però la tristesa, la mort, va arribar massa aviat. La vaig descobrir amb deu anys. El meu germà, va emprendre un camí, per mi feixuc i desconegut, del que no va tornar... ja no va poder tornar. Un desgraciat accident se'l va emportar. Era un nen tan estimat, tan espavilat, tan bon fill, tan bon germà, amic... Tot es va enfosquir. La vida va anar seguint i poc a poc i amb empenta, l'amor ens va ajudar a caminar.

L'enyorança em pot, mirar enrere es bo, però, cal mirar endavant !!! Vaig arribar a Bell-lloc i em vaig enyorar tant... La casa tancada amb clau i pany, la soledat del matins boirosos, el fred darrere els vidres, el gel al cor, el foc d'estiu, la cremor del terra, la convivència erma... Treballar amb nois i noies diferents m'ajudava, em distreia, em feia oblidar... El meu estimat no ho entenia, jo tampoc. Veia els meus ulls tristos, la mirada llunyana. Però molt aviat va arribar

el naixement del nostre primer fill. Va ser un tres de juliol, un dia calorós, lluminós i esperat. Però hi va haver problemes... Jo no deia res, escoltava, pregava, tancava els ulls, buscava la llum, el meu home i la seva cara ho deia tot. Hi havia una situació de risc, les paraules no deien el que els ulls expressaven. Tenia el cor encongit, trist, gelat... Tothom estava nerviós: ginecòleg, llevadora, infermers, auxiliars. Es respirava una tristor infinita, immensa, llarguíssima. L'angoixa era a la cara de tots. Jo continuava enviant llum: blanca, blava, verda, groga. Llum guaridora, de mar, de cel, aixopluc i guia dels meus pensaments. I volia tenir el meu fill als meus braços, volia veure'l, sentir-lo, estimar-lo. Ja l'estimava abans de néixer. Volia marxar d'aquell espai fred, gèlid, que em trencava el cor i volia anar a casa. Estar al meu espai, amb el nen al seu cabàs, al seu llit, al seu entorn. I tres dies després amb l'esglai al cor, vam marxar cap al nostre racó, des d'on veiem el nostre cel, tan prop de les estrelles.

I aviat vam començar a ser els ocellets de Bell-lloc. No érem mai al niu, sempre volàvem. Buscàvem, miràvem, escoltàvem, descobríem, cercàvem... I un dia inesperadament vam descobrir un espai de somni: l'aigua ho omplia tot, hi havia llum, blanca, blava, de cel, de mar. La verdor, de la gespa lluent, lluminosa. Els arbres petits, acabats de plantar, marcant minses ombres que buscàvem amb delit.

Els meus vint-i-quatre anys il·lusionats, em feien descobrir i estimar cada racó d'aquest nou poble, el volia estimar, el volia compartir, el volia sentir meu. El meu estimat, no entenia el meu desig de sortir, de volar. Li agradava estar a casa tranquil i assossegat. Buscava i enyorava la pau i tranquil·litat que jo no tenia.

Al nostre racó hi anàvem tots tres cada tarda. No ens perdíem cap moment de gaudir, de visionar aquell entorn on hi trobàvem un cel obert amb color de mar i una aigua acollidora i fresca. Ens acompanyaven les orenetes, que havien arribat d'un llarg viatge d'un país llunyà i més calorós, enfilaven el seu vol buscant agafar amb el seu bec, una minsa gota d'aigua.

El xops ens feien ombra, suau, tranquil·la. Eren arbres joves, acabats de plantar. El desmai voleiava al vent, els ocells el buscaven. No hi havia temps d'observar-lo. Anàvem a l'aigua, en banyàvem, rèiem, saltàvem. Era el millor moment del dia. L'aigua ens seduïa a tots. Com a peixos delirosos, ens enfonsàvem, bussejàvem, nedàvem, rèiem...

Observava amb atenció els moviments del meu fill, la seva vitalitat, el seu riure, la seva vida. Estava evolucionant força bé, no parava de riure, feia amics i escoltava. Serà un gran escoltador, pensava; un gran home, desitjava, una gran persona. Sota l'arbre i al seu voltant, tots retíem homenatge al sol, al vent, al cel, a l'aigua. Els dies assolellats anaven passant i la fresca de la tarda ens acompanyava, com a símbol d'un dia que anava escurçant-se cada vegada més. La gespa, nova, acabada de sembrar, ens deixava jugar amb tranquil·litat i allí llegíem els llibres que des de la biblio-piscina desfruitàvem. La imaginació des del món de la lectura, era l'estel que ens permetia fer volar els nostres somnis.

Era un espai de llibertat. Obert, immens, on el temps passava sense adonar-me'n. La alegria no parava. Un gran espai pensava. El millor. El més preuat. Però durava poc. Quan els nens començaven a l'escola, tocava dir adéu. Les portes es tancaven i arribava un nou temps. Les orenetes marxaven, les cigonyes ja no hi eren, les fulles queien, el vent ho dominava tot, la boira ens enfosquia. Tot era trist, fosc, humit, un món gèlid i tancat arribava.

Però no perdia la il·lusió. L'amor que m'envoltava em feia despertar cada dia amb més força i va ser llavors quan va arribar la nostra estimada filla. Va ser un vint-i-cinc de gener, en ple hivern amb fred i boira, que es va obrir un sol, nou i gran, que darrere les finestres, guaria la nostra filla, de la seva grogor de nounada. Ja érem quatre!!! L'amor anava creixent i la convivència compartida. Ara no volíem sortir de casa. Quasi no podíem, però continuàvem essent ocells i poc va durar el tancament al niu.

I va arribar la primavera!!! Símbol de naixement. Les orenetes tornaven a fer el niu, arribaven d'un llarg viatge, ple d'aventures i ple de paisatge. Eren a la

finestra dels nostres fills. Cada matí despertaven el seu són i obrien els ulls amb complicitat. Bell-lloc tornava a néixer. Els arbres del carrer feien fulla nova. Es despertaven els sembrats: el blat, l'ordi, l'alfals, el panís. El camp era un jardí: ruelles, ervianes: blanques, grogues, camamilla. Florien els ametllers, les pomeres, els perers, els presseguers, els cirerers...

Per Sant Josep s'obria el canal d'Urgell i la vida tornava a reflectir un nou aire, un nou sol, una nova esperança. Però el meu racó continuava tancat. Havia d'esperar que els nens acabessin l'escola, símbol d'una nova estació: l'estiu. I amb la mirada desperta, oberta, il·lusionada, tornàvem a gaudir de l'aigua, del seu color, de la seva olor, del seu tacte, en una paraula, érem peixos. Nedàvem, suràvem i estimàvem cada racó com a molt nostre, observant com creixien els arbres, com l'ombra del desmai ens acollia i els xops ens acaraven. Les orenetes venien a beure i les carderoles xiulaven emocionades. El cant dels ocells ens omplia el cor i cada dia més, sentíem més nostre aquest racó tan estimat i compartit. El nostre espai, el nostre cel, el nostre racó.

I com diu el nostre poeta Ramon Ortiz i Vallverdú:

“Quan els ocells

Frisen per fer son niu,

A Bell-lloc les portes s'obren

De bat a bat

Per rebre flaire

Del nou jorn”